

OPONENTSKÝ POSUDEK

Dizertační práce Mgr. Michala Haluzíka „Tuková tkáň jako endokrinní orgán: význam při vzniku a rozvoji inzulínové rezistence a diabetu“ popisuje experimentální a klinické studie, jejichž společným jmenovatelem je zkoumání úlohy a podílu tukové tkáně na metabolických změnách provázejících inzulínovou rezistenci a její možné ovlivnění aktivátory jaderných receptorů aktivovaných peroxizomovými proliferátory – PPAR, v tomto případě fenofibrátem.

Celá dizertační práce je přehledná, psána čtivým stylem. Zvolené téma je vysoce aktuální, respektive se jedná o propojení několika oblastí výzkumu, které jsou v současnosti předmětem intenzivního zájmu vědecké komunity. Inzulínová rezistence sama o sobě, stejně tak jako nedílná součást metabolického syndromu představuje zásadní zdravotnický problém současnosti a blízké budoucnosti.

Úvod (literární přehled) je zevrubný, logicky uspořádaný a velice dobře podává rámec současných znalostí ve vztahu k plánovaným cílům studie. Zahrnuje tak náhled fyziologie a endokrinologie tukové tkáně, podrobně se věnuje jednotlivým adipokinům a PPAR. Všechny informace jsou aktuální, což dokumentují citované prameny z odborné literatury v širokém záběru od prací klinických po experimentální, což předznamenává samotnou náplň dizertační práce. Jen výjimečně jsem zaznamenal drobné překlepy. **Zvolená metodika je zcela adekvátní vytyčeným cílům, jejich široký záběr a rozsah provedených experimentů je skutečně obdivuhodný.**

Všechny hlavní i dílčí cíle práce byly dosaženy v plném rozsahu. Výsledky i diskuze jsou přehledně uspořádány podle jednotlivých cílů, vhodně doplněny tabulkami a grafy, které umožňují rychlou orientaci ve velkém množství shromážděných a analyzovaných dat. Autor v diskuzi pečlivě uvádí pozorované vztahy do souvislosti s publikovanou literaturou a velice fundovaně dospívá k pravděpodobným fyziologickým mechanismům, které vedly k získaným datům, případně formuluje hypotézy, které bude nutné

testovat. Zde spařuji hlavní přínos studie, neboř přináší zcela prioritní data, ař už se jedná o paradoxní zvýšení sérových koncentrací rezistinu při farmakologické úpravě inzulínové rezistence v experimentální části nebo objev těsného vztahu sérových koncentrací FABP4 k řadě metabolických odchylek u pacientek s obezitou a diabetem 2. typu.

Závěrem lze jen souhlasit s autorem, že jeho dizertační práce (a samozřejmě i originální publikace v Endocrinology a Physiological Research) prokazuje významný podíl endokrinní funkce tukové tkáně na metabolických regulacích a významnou modulační úlohu PPAR receptorů v těchto procesech.

S přihlédnutím k výše uvedenému hodnocení mohu autorovi a jeho spolupracovníkům poblahopřát k takto kvalitním studiím a rozhodně souhlasím, aby práce Mgr. Haluzíka byla přijata k obhajobě a po jejím úspěšném obhájení udělen jmenovanému akademický titul „Doktor“.

Otázka:

- V experimentální části byli použiti samci myšního kmene C57BL/6J, zatímco klinická komponenta studie zahrnovala výhradně pacientky. Dá se předpokládat nebo je znám vliv pohlaví na studované vztahy (účinek fenofibrátu) z hlediska patofyziologického a farmakogenetického a pokud ano, jaký?

dne 20.8.2008

doc. MUDr. Ondřej Šeda, PhD.

Ústav biologie a lékařské genetiky 1.LF UK a VFN

Albertov 4

128 00 Praha 2